

Sygn. akt IV KK 682/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Olga Tyburc - Żelazek

w sprawie **N. O.**

skazanej za czyn z art. 158 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 10 marca 2022 r.,

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na niekorzyść skazanej

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w C.

z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części zawierającej orzeczenie o
karze wymierzonej N. O. i sprawę w tym zakresie przekazuje
Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem nakazowym z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...), uznał m.in. N. O. za winną tego, że 11 lipca 2020 r. w C. przy ul. D., działając wspólnie i w porozumieniu z N. Z. i O. O., uderzając rękami w twarz oraz kopiąc po całym ciele wzięła udział w pobiciu P. W. i K. P., w którym naraziła

pokrzywdzone na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył N. O. karę „10 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym” (pkt 1). Na podstawie art. 46 § 2 k.k. zobowiązał oskarżone, w tym N. O., do zapłaty pokrzywdzonej P. W. oraz pokrzywdzonej K. P. kwot po 200 zł tytułem nawiązki. Zwolnił oskarżone z obowiązku uiszczania kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i w odniesieniu do N. O. uprawomocnił się w dniu 23 stycznia 2021 r. (data naniesiona na odpisie wyroku dołączonym do akt wykonania kary ograniczenia wolności – k. 3 odw., w kasacji wymieniono datę 7 stycznia 2021 r.).

W dniu 10 grudnia 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego od powyższego wyroku nakazowego. Prokurator Generalny na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 jego sentencji w odniesieniu do orzeczenia o karze ograniczenia wolności, na niekorzyść skazanej N. O. Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k., polegające na rozbieżnym określeniu w zapisie cyfrowym i słownym wysokości wymierzonej N. O. kary ograniczenia wolności, skutkiem czego jest sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.” – i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, wniesiona przed upływem roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia (art. 524 § 3 k.p.k.), jest zasadna w stopniu oczywistym, co przy zastosowaniu w art. 535 § 5 k.p.k. pozwoliło uwzględnić ją w całości na posiedzeniu bez udziału stron.

Należy zgodzić się z Prokuratorem Generalnym, że w przedmiotowej sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 7

k.p.k., tj. sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie. Jak wyżej podano, w treści wyroku nakazowego z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w C. zawarł sformułowanie mówiące o wymierzeniu N. O. kary „10 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności”. Zawiera ono, niewątpliwie będącą wynikiem nieuwagi sędziego, rozbieżność pomiędzy cyfrowym, a słownym zapisem wysokości kary, co powoduje niemożność ustalenia, w jakim wymiarze karę tę faktycznie orzeczono. Taki sposób procedowania nie tylko jest sprzeczny z wymogiem redagowania orzeczenia, w tym także rozstrzygnięcia o karze (art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k.), w sposób zrozumiały i jednoznaczny, ale również powoduje wewnętrzną sprzeczność wyroku, uniemożliwiającą w tej części jego wykonanie.

Sposób zredagowania wyroku, polegający na wymierzeniu dwóm oskarżonym kary „po 6 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności”, a następnie osobnym wymierzeniu kary N. O., zdaje się świadczyć, że Sąd chciał wymierzyć tej oskarżonej karę inną niż współoskarżonym, tj. według zapisu cyfrowego karę 10 miesięcy ograniczenia wolności. Podzielić jednak należy prezentowany przez Skarżącego pogląd, że zaistniałe uchybienie nie może być uznane za oczywistą omyłkę pisarską i naprawione w trybie sprostowania orzeczenia na podstawie art. 105 k.p.k. W tym trybie uchybienie mogłoby zostać usunięte, gdyby po analizie treści wyroku, przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, podstaw skazania i wymiaru kary, dało się ustalić, że tylko jeden z rozbieżnych sposobów wyrażenia kary odzwierciedla wymiar kary, który był możliwy do orzeczenia na podstawie wskazanych przepisów prawa (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 2/18, OSNK 2018, z. 8, poz. 54). W przedmiotowej sprawie nie da się jednak takiego ustalenia poczynić, bowiem na podstawie zastosowanych przepisów było możliwe wymierzenie N. O. kary ograniczenia wolności zarówno w wysokości 10, jak i 6 miesięcy. Wobec tego sprzeczność w opisie rozstrzygnięcia o karze mogła być usunięta tylko w trybie wniesienia i rozpoznania właściwego środka zaskarżenia (zob. uchwała jw.). Znajduje to potwierdzenie w szeregu innych orzeczeniach Sądu Najwyższego, który rozpoznawał kasacje wnoszone w sprawach, w których wystąpiło uchybienie analogicznie do wyżej opisanego (zob. powołane w kasacji wyroki: z dnia 22

października 2015 r., III KK 235/15; z dnia 23 maja 2017 r., III KK 186/17; z dnia 13 grudnia 2017 r., IV KK 152/17; z dnia 3 czerwca 2020 r., IV KK 159/20).

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok należało uchylić w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej N. O. i w tym zakresie przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C., który wyda niewadliwe orzeczenie.